Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807; з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюз (201) 451-2200; з Ню Йорку (212) 227-5250

РІК LXXXIX. Ч. 155. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК. СЕРЕДА, 18-го СЕРПНЯ 1982 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK. WEDNESDAY, AUGUST 18, 1982 No. 155. VOL. LXXXIX.

У Римі відбувся курс постійного диаконату

В римі, Італія (Ю.М.). — В днях від 1-го до 31-го липня ц.р., тут в Українському Католицькому Університеті, відбувся 2-ий семестер Курсу постійного диаконату. Виклади відбулися завдяки гостинності оо. Студитів в обителі Студіон в Кастельґандольфо. Всіх курсантів було 17, в тому числі з Америки - 4, з Канади - 3, з Англії - 8, з Німеччини - 1 і з Астрії - 1. Курс розложений на три семестри, які відбуваються в липні кожного року.

Минулорічний семестр був своєрідним експериментом. Наголос був поставлений на знання й науку, що й було пробою для самих курсантів. Він був важчий і був іспитом особистих інтелектуальних здібностей курсантів.

На цьогорічному семестрі наголос поставлено на духовну формацію, і курсанти познайомились з численними практиками для плекання свого духовного життя. Це започатковано в першому семестрі, це продовжується в чисто семінарійному дусі, щоб майбутні диякони мали добру основу для дальшої праці над своїм удосконаленням у Христі. В найближчому й останньому семестрі покладеться окремий наголос на обрядові аспекти.

Цього року відбуто 104 лекцій, а викладачами були спеціялісти поодиноких ділянок св. Богословія: Сакраментальну (про св. Таїнства) викладав архиєпископ Мирослав Любачівський; Догматичну (Христологію) - о. д-р Іван Гриньох; Моральну - о. д-р Петро Біланюк; Пасторальну (гомілетика) - о. д-р Іван Музичка; Святе Письмо - о. Євтимій, Студит; Літургіку — о. архимандрит д-р Любомир Гузар; Канонічне право - о. д-р Іван Дацько; Історію Вселенської Церкви - о. д-р Іван Хома; Церковний спів - о. Гліб, Студит; Мистецьке читання - сестра Дарія, ЧСВВ. Крім того курсанти мали 17 духовних наук і проповідей і відбули дві прогульки — до Ассізі й до Помпеїв та Монте Кассіно, де спочивають кості українських вояків з корпусу ген. Андерса. 7-го липня учасники курсу взяли участь в загальній авдієнції Папи

(Закінчення на стор. 4)

НА „ВОВЧІЙ ТРОПІ" УРОЧИСТО ВІДКРИТО ЮВІЛЕЙНУ ПЛАСТОВУ ЗУСТРІЧ

1,500 ЧЛЕНІВ ПЛАСТУ З 6-ОХ КРАЇН БЕРУТЬ УЧАСТЬ В ЗУСТРІЧІ

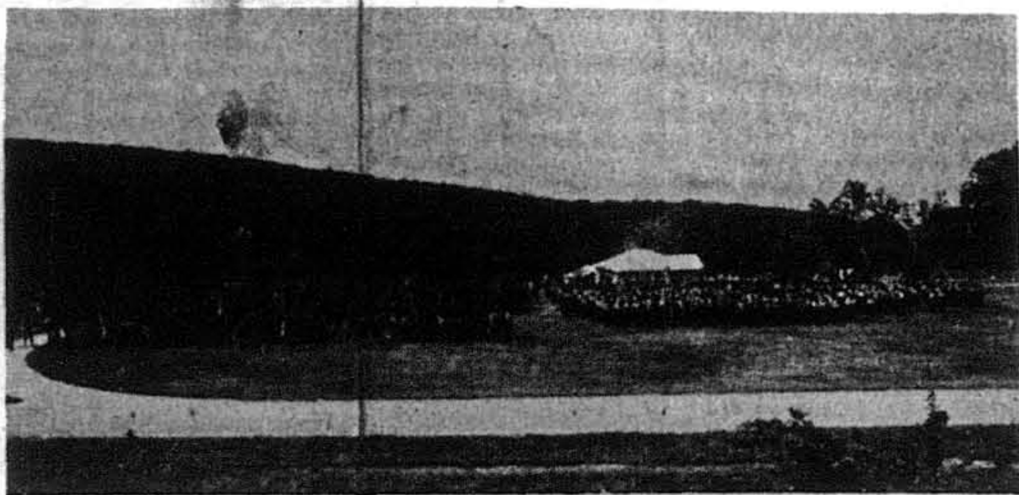
Іст Четем, Н.Й. (О.К.). — Тут на Пластовій Оселі „Вовча Тропа" відбулося в неділю, 15-го серпня ц.р. святочне відкриття Ювілейної Міжкрайової Пластової Зустрічі у 70-річчя Українського Пласту.

До відкриття стануло на Мазепинській площі 1,500 пластунок і пластунів усіх чотирьох пластових уладів, від сеніорів до новаків включно.

Торжественність відкриття при прегарній соняшній погоді підкреслила особливо присутність достойних гостей Митрополита Української Православної Церкви Блаженнішого Мстислава і Архиєпископа-Митрополита Української Католицької Церкви Стефана. В дусі одности і з'єднання обидва Владики відкрили Ювілейну Пластову Зустріч спільною молитвою в наміренні Українського Пласту, а відтак відправили спільний Молебень.

На почесній трибуні поруч Владик станули гості — представники громадських українських установ, Начальний Пластун Юрій Старосольський, голова Головної Пластової Булави Любомир Романків, голова Головної Пластової Ради Тарас Дурбак та голови Крайових Пластових Старшин в Арґентині Віктор Агрес; у Канаді—Іроїда Винницька і ЗСА — Евстахія Гойдиш та інші члени пластових проводів у тому пред-

(Закінчення на стор. 4)

Загальний вид під час відкриття ЮМПЗ.
(фота: ст. пл. М. Веремієнко і ст. пл. Юрій Білик)

Команди і гості на трибуні під час відкриття.
(світлина: ред. Марта Коломиєць)

ПРЕЗИДЕНТ ЗАКЛИКАЄ ДО ПОДАТКОВОЇ РЕФОРМИ

Вашінгтон. — „Я підтримую це, бо це корисне для Америки", — цими словами президент Роналд Реґен пояснив потребу ним пропонованого законодавства про збільшення податків, що дасть державній скарбниці 98,3 більйона долярів, виступаючи на телевізійних мережах, увечері, в понеділок, 16-го серпня, зі свого бюра в Білому Домі.

Президент Реґен звернувся у своїй 20-хвилинній промові до всіх американців, республіканців, демократів та інших, бо він уважає, що цей законопроєкт, хоч „непопулярний" в очах багатьох, включно з ним самим, але конечно потрібний для економічного видужання американської господарки, зокрема зниження дефіциту в бюджеті.

Президент також пояснив, що ці нові податки насправді є більше реформою старого закону, бо він допоможе правильніше збирати вже давно ухвалені податки і позамикає „щілини" в законах. В той сам час Президентова попередня економічна програма — трирічне зменшення особистого податку, котра була ухвалена минулого року, залишиться в силі і без змін.

З великим натиском і переконанням Президент пояснював свій новий закон про податки, як справедливе потягнення, яке зробить всю податкову систему ЗСА „більш справедливою для кожного американця, особливо тих, які є в нижчих заробіткових категоріях".

Далі в своїй промові Президент виступив з усією силою свого переконання проти називання цього закону „Одним з найбільших підвищень податків в історії ЗСА", як це хоче дехто представити. Насправді ж, — впевняв Р. Реґен, — це законодавство більше є способом взяти податки з тих, що досі не платили справедливо на них накладеної частини податку.

Це був перший виступ Президента перед народом, де він закликав, замість як звичайно до зменшення податку, радше до його збільшення. Але президент Реґен далі настоює на тому, що новий закон є лише поважною реформою податку, яку треба конечно ухвалити для добра країни: цей законопроєкт, коли об'єднається із зменшенням у видатках Уряду та зі зменшенням відсотків від позичок зміцнить економіку країни й дасть багатьом американцям, які тепер безробітні, знову працю.

Проти цього законопроєкту монтується сильна кампанія навіть серед самих республіканців, особливо консервативного напрямку, які не бажають бачити будь-якого збільшення податків якраз від заможних. Є велика опозиція до законопроєкту Президента з боку демократів в Палаті Репрезентантів, які навіть пробуватимуть оспорювати „конституційність" цього законодавства на тій підставі, що законопроєкт мав бути започаткований у Палаті Репрезентантів, а не в Сенаті.

Іванна (Дженні) Пізнак померла в Ню Йорку

Ню Йорк, Н. Й. (В.Д.) — Іванна ("Дженні") Пізнак, дружина кол. заступника головного предсідника УНС та відомого українсько-американського діяча, д-ра Михайла Пізнака, померла в четвер, 12-го серпня ц.р., в шпиталі Кінґсбрук в Брукліні після довгої і тяжкої недуги.

Від грудня 1981 року І. Пізнак перейшла ряд операцій в шпиталях Кабріні і Ст. Вінсент і в останніх кількох тижнях здавалося, що її вдалось вилікувати. Одначе недуга знов відновилась і примусила її повернутись в шпиталь, з якого вона не вийшла живою.

„Дженні" була широко відома в кругах української громади в Ню Йорку та інших містах. Разом з чоловіком вона брала участь в усіх більших імпрезах українського політичного й культурно-суспільного життя. Д-р М. Пізнак, від самого початку своєї адвокатськоє кар'єри, був одним з чолових провідників в українсько - американському житті.

І. Пізнак була людиною надзвичайно доброї волі і часто і охоче допомагала другим, а головно в деяких суспільно-культурних імпрезах в Українському Інституті Америки.

„Дженні" як і її муж, Михайло, є уродженцями Америки, але вони були виховані в українському дусі, який їм вщепили батьки, що прибули до Америки з України — її батьки з української Лемківщини (з-під Сянока), а його батьки — з Бойківщини.

Св.п. Іванна Пізнак

Похоронні обряди відбулися в суботу, 14-го серпня ц.р., у Фреш Понд крематорії в Міддлвіледж, Лонґ Айленд, де, згідно з її останнім бажанням, тіло померлої було спалено.

Похоронне Богослуження відправив о. Лаврентій Лавринюк, ЧССВ, сотрудник української католицької церкви св. Юра в Ню Йорку, в присутності понад 30 осіб, переважно родини і близьких приятелів Михайла й „Дженні" Пізнаків. Між ними були сестра Покійної Варвара Адамс, брати Давид і Юрій Елько з дружинами, та брати М. Пізнака — Григорій, Микола і Іван з дружинами. В тому сумному обряді взяли також участь товариші по фаху д-ра М. Пізнака та близькі приятелі покійної „Дженні" та її мужа.

„Дейлі Нюз" згадує про табори і пляцки

Ню Йорк, Н.Й. — Часопис „Дейлі Нюз" у числі з неділі, 15-го серпня ц.р., помістив статтю, присвячену літнім таборам національних громад — української, японської, грецької й індійської.

Українському пластовому таборові і ЮМПЗ в Іст Четемі авторка статті Керол Брок уділила найбільше уваги. Вона подала інформаційні відомості про цей табір і його назву, пояснивши, що значить „Вовча тропа" по-англійському. Далі вона розповіла, що 1.000 українських пластунів (давши пояснення, що Пласт — це „українська версія хлоп'ячих і дівочих скавтів) з ЗСА, Канади, Австралії, Англії, Німеччини, Австрії та Італії святкують тепер на „Вовчій Тропі" 70-річчя існування Пласту. Згадуючи про 360 дітей, що перебувають влітку в таборах. К. Брок підкреслила, що вони там розмовляють виключно по-українському.

Згадуючи про кулінарну ділянку життя таборян, К. Брок розповіла, як під час її відвідин пластового табору батьки пластунів і пластунок, що відвідують своїх дітей, понавозили їм всілякі смачності — тут і вареники і кабаноси з „Вілледж Маркету" у Ню Йорку, і солодке — пляцок чи то з яблуками, абрикосами аби вишнями, пампушки тощо.

Згадавши коротко про індійські, японські і грецькі табори, вона закінчує статтю приписами для печення українського пляцка, японських „онігірі" та грецьких тістечок „кулюракія".

У світі

ЯПОНІЯ ВІДЗНАЧИЛА РІЗНИМИ ЦЕРЕМОНІЯМИ 37 річницю капітуляції і вшанувала тих вояків, які загинули в Другій світовій війні. В церемонії брали участь члени родини імператора Гірогіто, прем'єр-міністер Зенко Сузукі з членами свого кабінету та багато інших визначних осіб. Тільки в самому Токіо у релігійній церемонії взяло участь біля 7,000 осіб. Під час згадки про впавших вояків релігійні лідери і офіційні урядові особи згадували також про вояків альянтських армій, які воювали проти Японії. Імператор Гірогіто, якому минув 81 рік життя, не міг сам особисто брати участи в урочистостях з огляду на хворобу, але напередодні цих відзначень він виступив по радіо з окремою заявою, кажучи, що він ще й досі, особливо при згадці про впавших вояків і їхні родини, не може позбутися думки про шкідливість війн, які приносять так багато нещастя людству.

В ПІВНІЧНІЙ ІРЛЯНДІЇ ЗНОВУ ПОЧАЛИСЬ розрухи і антиурядові виступи католицької молоді. Під кінець минулого тижня кілька тисяч молодих фанатиків обкидали запальними бомбами, камінням і пляшками поліцію і частини війська на передмістях Бельфасту. Поліція тим разом не вживала пальної зброї і відбивалась тільки гумовими кулями, газом і водою. Не зважаючи на те, кільканадцять демонстрантів були поранені, деякі таки власними „бомбами". Декількох демонстрантів поліція арештувала за порушення загального спокою і вандалізм.

БРАЗИЛІЯ ПРИЗНАЛАСЯ, ЩО БРИТАНСЬКІ літаки, у дорозі на Фалькляндські острови, часто приземлюються в місцевості Порто Аллеґре у Бразилії, щоб доповнити свої бензинові запаси. Політичні спостерігачі кажуть, що це бразилійське підтвердження може стати причиною ворожнечі між Бразилією і Арґентиною. Бразилійське міністерство закордонних справ однак твердить, що конфлікт за острови між Великою Британією і Арґентиною закінчився і Бразилія не вважає, що приземлення британських літаків на бразилійській території повинно становити виїмок, тим більше, що інші закордонні літаки роблять те саме. Британські транспортові літаки типу С-130 везли на Фалькляндські острови лікарства, пошту і харчові продукти.

РЕЧНИКИ ЗАХІДНЬОНІМЕЦКОГО УРЯДУ категорично відкинули безпідставні закиди совєтської газети „Ізвєстія" про те, що, мовляв, „західньонімецькі і американські реваншисти готуються до війни із соціялістичними країнами". Причиною до такого твердження „Ізвєстій" стали інформації боннського уряду, про пересунення 15,000 американських вояків з околиць Франкфурту, Візбадену і Мангайму ближче до східньонімецького кордону. Речник уряду заявив, що твердження совєтської газети є позбавлене будь-яких підстав. Як відомо, у Західній Німеччині тепер стаціонує 250,000 американських вояків. Щодо перенесення 25,000 тривають ще торги між Бонном і Вашінгтоном хто має покрити кошти переносу і розбудови відповідних інсталяцій для цих частин на прикордонній смузі. Уряд в Бонні стверджує, що у Східній Німеччині стаціонує куди більше число совєтських вояків і цієї справи ніхто вже на Заході не квестіонує.

ПРОКОМУНІСТИЧНИЙ УРЯД В НІКАРАҐУА вирішив зняти цензуру на пастирського листа Папи Івана Павла II до вірних Римо-Католицької Церкви тієї країни у якому Святіший Отець протестує проти творення так званої „урядової Церкви". Папа в тому випадку солідаризується і підтримує заходи нікараґуанськокго єпископату і називає заходи уряду абсурдними. Папа також підтримав зарядження місцевого єпископату про заборону священикам займати будь-яке урядове становище. У сьогоднішньому уряді аж два католицькі священики займають високі становища. До речі, міністром закордонних справ є сьогодні неактивний священик Міґуель д'Еското.

В Америці

ПРОФЕСОР РИЧАРД ПАЙС, після дворічної відпустки в Гарварді, покинув своє становище в Крайовій Раді Безпеки. Проф. Пайпс є спеціялістом історії Совєтського Союзу і його оточення вважає його людиною правих поглядів. Він ствердив, що повертається в університетські пороги з кращих знанням впровадження у життя політичних децизій, чого в ніякий спосіб не можна навчитися в „університетській бібліотеці".

БЮРО ПЕРЕПИСУ НАСЕЛЕННЯ ІНФОРМУЄ, що не зважаючи на зменшення інфляції, фінансовий стан американського населення чимраз більше схиляється в сторону убозтва. Це повідомлення є дальшим підтвердженням, що приходи затрудненого не є співмірні до зростаючих цін, так, що з кожним місяцем, американці стають щораз бідніші; це однак, не стосується старших осіб, життьову стопу яких захищає соціяльне забезпечення. Бюро перепису населення також інформує, що останнього року після інфляції прихід родини зменшився на 3,5 відсотка, а в 1980 році на 5,5 відсотка, не враховуючи тут харчових карток або мешканевих і здоровельних допомог. Прихід не міг дігнати надщерблення інфляції тому, — вияснює речник цього бюра, — бо тих 80 мільйонів осіб, народжених поміж 1946 та 1965 роками, які ввійшли в ряди робітників, заробляли менше.

ХАРИТАТИВНА ОРГАНІЗАЦІЯ ДЛЯ БЕЗДОМНИХ — повідомляє, що в Ню Йорку відчувається пекуча потреба притулку для бездомних, число яких цієї зими передбачається на понад 5,500. Потрібно приблизно 2,000 більше ліжок. Тепер притулки мають лише 3,800 ліжок, якими, не дивлячись на літню погоду, вже тепер користуються бездомні.

У НЕДІЛЮ, 15-ГО СЕРПНЯ, СПІЛЬНА КОМІСІЯ Палати Репрезентантів і Сенату схвалили запропонований президентом Роналдом Реґеном законопроєкт про підвищення податків. Крім підвищення податків для курців, подорожуючих, корпорацій і родин з великими медичними витратами, 98,3-більйоновий законопроєкт зменшить видатки приблизно на 17 більйонів долярів в таких ділянках — медікер, медікейд і велфер. Цей законопроєкт, як передбачають, зустрінеться із великим спротивом в обох палатах Конґресу наступного тижня.

ДИКІ НЕЗАЛЮДНЕНІ МІСЦЕВОСТІ БУДУТЬ охоронені від оливи і природного газу, згідно із законопроєктом, що його одобрила Палата Репрезентантів у голосуванні — 340, а лише 58 проти. Палата Репрезентантів вилучила із територій, на яких відбуватимуться дослідження, 30 мільйонів акрів незаселених місцевостей, більшість із них в державних лісах.

ЧЛЕНИ КОМІСІЇ ПРАВ ЛЮДИНИ ПРИ Об'єднаних Націях звернулись до членських держав із закликом, щоб вони шанували права людини у кожному відношенні і не розправлялись жорстоко із своїми політичними опонентами. У річному звідомленні названої комісії ОН говориться, що деякі держави практикують навіть форму елімінації політичних противників і вони зникають зовсім, або на якійсь час з овиду. Комісія не подає жадних циферних даних, ані не називає по імені держав, але у раніших звідомленнях цієї комісії говорилося про 8,000 зникнених осіб в Арґентині від 1976 року.

ІСПИТУВАННЯ 76-ТИ МОЛОДИХ ДОРАДНИКІВ в стейті Ню Йорк, що їх на кілька років праці затруднив стейт в цивільній службі, виказав дуже слабі оцінки. Ці молоді дорадники працюють над молоддю, що викликає заколоти в суспільстві, включно з тією, що поповнила насильні злочини.

БРЕЖНЄВ І ГОНЕКЕР КРИТИКУЮТЬ ЗСА

Москва. — Генеральний секретар ЦК КПСС і голова Президії Верховної Ради СССР Леонід І. Брежнєв і перший секретар східньонімецької Комуністичної партії Еріх Гонекер, який перебуває тепер як черговий „гість" Брежнєва у його віллі в Криму, виступили з гострою критикою політики З'єднаних Стейтів Америки за нібито їхнє „започаткування хрестоносного походу проти комунізму і соціялістичних країн" і одногідно заявили, що ЗСА повертаються до політики вжиття сили, щоб таким чином відзискати свою домінацію в міжнародній політиці.

Як кожного року під час літніх вакацій, Л. Брежнєв приймає у своїй літній резиденції голів комуністичних держав Східньої Европи. У тракті розмови з ними дуже часто приймаються далекойдучі постанови. Розмова Брежнєва з Гонекером, як каже совєтське пресове аґентство ТАСС, була „дружньою і охоплювала багато справ міжнародної і внутрішньої політики". Обидва комуністичні лідери прийшли до висновку, що теперішня міжнародна ситуація є „алярмуючою" і „небезпечною". Вони вирішили, що „соціялістичні країни повинні далі продовжувати політику миру". При тій нагоді вони також критикували Західню Німеччину. Найбільше попалося канцлерові західньонімецького уряду Гельмутові Шмідтові за його згоду примістити на території Німеччини, яка, як відомо, є членом Північно-Атлантійського Союзу (НАТО), американські ракети середнього засягу типу Першінг-2.

У процесі розмови, у якій зі совєтської сторони брав також участь міністер закордонних справ Андрей Ґромико і член Політбюра Константин Черненко, стверд-

(Закінчення на стор. 4)

Москва була замішана в спробі перевороту в Кенії

Найробі, Кенія. — Західні дипломатичні кола повідомляють, що початкові повідомлення про те, що протидержавний переворот в Кенії був сплянований совєтськими аґентами КҐБ у сусідній Танзанії, є підтверджені твердим доказом.

Московське радіо проголосило 1-го серпня ц.р., що „повстанці усунули уряд президента Данієля арап Мой", не зважаючи на те, що в Кенії все було нормально і повстанці ще не почали заплянованого перевороту. Також в соціялістичній Танзанії офіційне радіо повторило московське передання начебто уряд в Кенії повалено.

Непорозуміння вининуло з тої причини, що первісно переворот був назначений на день 5-го серпня ц.р., але з причин досі невідомих цю дату пересунено на 1-го серпня, і тому Москва була певна, що переворот був вдалим. Дату перевороту приспішено, щоб не дати можливости президентові Мой взяти участь в конференціїл Організації африканської єдности, що мала початися в Лівії 5-го серпня, де головство цієї організації мав чи радше хотів перебрати полк. Моумар Кадафі.

Французькі розвідчі органи донесли, що лівійська і етіопська тайні розвідчі організації приготовляли переворот в Кенії під проводом високих старшин КҐБ, проти яких діяли тайні розвідчі органи Судану і Сомалії з підтримкою американської Центральної Розвідчої Аґенції (Сі-Ай-Ей).

В дні перевороту на летовище в Дар ес Салям, столиці Танзанії, присів літак захоплений силою в Найробі, в якому було чотири мужчини, яких танзанійські власті відмовилися зідентифікувати. Згадані французькі розвідчі органи твердять, що це були совєтські „керманичі" невдалого перевороту в Кенії.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (30-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00
UNA members 65¢ a month. Change of address — $1.00. Make chek or money orders payable to "Svoboda"
Postmaster: Send address changes to "Svoboda", P.O. Box 346, Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, допучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00.
Для членів УНСоюзу 65¢ місячно. За кожну зміну адреси — $1.00.
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda"

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Заклики до терпеливости

На своїй останній пресовій конференції у Вашінґтоні 28-го липня і востанне 11-го серпня ц. р. у місті Біллінґсі в Монтані, президент Роналд Реґен закликав до терпеливости у вичікуванні поправи економічної кризи в Америці. Під натиском критиків, що не можна зголошувати бюджет з дефіцитом на поверх 100 більйонів долярів та водночас знижувати податки, Президент у співпраці з представниками обох палат конґресу погодився на введення нових податків на суму поверх 98 більйонів долярів. Це страшенно небезпечний експеримент у виборчому році і демократична опозиція напевно використає цей момент у своїй виборчій кампанії. І тому президент Реґен особисто роз'їздить по всьому терені ЗСА із з'ясуванням такої економічної політики, підкреслюючи всюди, що шлях до направи економічної ситуації — довгий і важкий і що тому треба мати терпеливість.

У Біллінґсі 10,000 слухачів оплескували заяву Роналда Реґена, що „треба би заанґажувати чудодія, який в одному році направив би економіку, що її псували на протязі 40 років". Він таврував і глузував із своїх критиків у Вашінґтоні, кажучи, що „було б приємніше витягати з капелюха крілики, як позбуватися злобних ледарів у Вашінґтоні". Обороняючи прийнятий актуальний бюджет, в якому передбачується кругло стобільйоновий дефіцит, Реґен признав, що це ніяка приємність, а тільки гірка конечність змагати до зрівноваження державного бюджету таким крутим і важким шляхом. Мовляв: підписання такого бюджету можна порівняти хіба затикуванням собі носа при одночасному притулюванні до себе свині..."

Якщо йдеться про терпеливість, то Реґен має рацію. Люди роблять помилки, промахи, злочини, що їх направа вимагає довгого-довгого часу. Америка і цілий світ терплять від підписання у Ялті і Потсдамі у 1945 році мирових договорів, які створили імперію із Совєтського Союзу, що його Америка врятувала від загину у Другій світовій війні,- імперію, яка стала смертельною загрозою для миру і безпеки світу. Скільки часу треба буде, щоб зупинити імперіялістичний гін Москви?! — Представник Америки, геройський генерал і геніяльний стратеґ Даґлес МекАртур продиктував Японії мировий договір, у якому заборонено їй мати власну збройну силу, більшу аніж треба для зберігання внутрішнього ладу. Скільки часу треба щоби переконати японських лідерів, що вони повинні стати ґарантами миру на всьому Далекому Сході й Тихому океані! І коли у 1654 році Богдан Хмельницький підписав нещасний Переяславський договір, за який Шевченко назвав його „нерозумним сином", і коли Іван Мазепа програв під Полтавою битву у 1709 році, то скільки років треба було терпеливо чекати, поки настав шанс нового збройного зриву, який проте знову провалився!

Терпець потрібний на кожному кроці. Без вияву терпеливости не було би гармонії між приятелями, не було би згідливого життя у родині, неможлива співпраця між народами. Чим більше терпеливий дипломат — тим він кращий, тим більші має практичні успіхи. Вислав президент Реґен на Близький Схід емеритованого дипломата Гіліпа Габіба, щоби він завів там мир, порушений вмаршем Ізраїля до сусіднього Ливану. Скільки терпеливости треба, щоб переговорювати вже поверх два місяці з такими партнерами як палестинський Ясір Арафат (треба контактуватися з ним тільки за посередництвом ливанців) й ізраїльським і Менахемом Беґіном. Скільки терпеливости мусять виявляти американські репрезентанти на конференціях із большевицькими достойниками, як ось на теперішній конференції у Женеві в справі редукції збройних сил! Реґен має рацію, що — на протязі десятків років ведено в Америці легкодушну фінансову політику „понад стан". Ніхто не вирахує докладно, скільки часу треба, щоб направити ті промахи. І направити їх можна тільки тоді, коли нарід наставиться на терпеливість і не робитиме з існуючої поганої ситуації арґументів для політично-полемічної реторики.

Українські люди не відзначаються терпеливістю. А все ж українські люди, розсіяні у діяспорі, мають величезну терпеливість — продовжувати внутрішню сварню....

НА ТУРЕЦЬКО-СОВЄТСЬКОМУ КОРДОНІ трапився неприємний випадок, який на думку політичних спостерігачів, може мати далекойдучі наслідки. Совєтські прикордонники обстріляли з далекобійних рушниць турецьких вояків біля місцевості Кірдірі, вбиваючи двох, а кількох поранили. Турецький уряд покищо запротестував проти совєтської провокації. Совєтське пресове агентство ТАСС заявило, що дві озброєні особи намагалися перейти совєтський кордон і обстрілювали совєтських вояків, які мусіли оборонятися. Щоб скинути вину на турків, совєтське міністерство закордонних справ надіслало Туреччині ноту протесту.

В СТАМБУЛІ, ТУРЕЧЧИНА, 61-РІЧНИЙ ВІРМЕНИН Етін Пенік, облившись бензиною, підпалив себе, протестуючи таким чином проти терористичних актів його земляків, зокрема проти доконаного терору на летовищі в Анкарі 7-го серпня ц.р., під час якого згинуло дев'ять осіб, а 71 були поранені. Не зважаючи на скору допомогу і перевезення Пеніка до місцевої лічниці, він помер від попечень.

Евген Скоцко

ЗА ЯКЕ ОБ'ЄДНАННЯ?

I

Клич до об'єднання — точніше, нарікання на роз'єднаність — українських громадських сил у вільному світі лунає в українській пресі та по громадах гучніше чим коли, головно в ЗСА, а впарі з тим поширюється серед загалу нахил приписувати роз'єднанню бодай чи не всі недоліки та невдачі нашої спільноти. І насувається деколи цинічна думка, що без роз'єднання не було б на що вигідно покласти вину за всякі неґативні прояви, які в дійсності виринають з наших власних, чисто людських слабостей — з нашої впертости, неподатливости, зарозумілости, байдужости та інших подібних духових неґативних рис характеру.

Та варто пригадати тут, що „об'єднання" — це не ясно визначене поняття. Це не якийсь еліксир, що запевняє очищення й уздоровлення нашої громадської душі та скріплення наших сил для кращого, більш гармонійного діяння. Об'єднання може запевнити успіх даному ділу лише тоді, коли воно є відповідного характеру. Для прикладу можна пригадати, що подавляюча більшість української громади в ЗСА була об'єднана в Українському Конґресовому Комітеті Америки (УККА) на протязі чотирьох десятиліть, та це об'єднання вкінці її розчарувало: хоч в 1940 році громада знала для якої цілі єдналась, та на яких засадах УККА поступово відбігав від свого первісного призначення, і ціль об'єднання змінилась.

Тому сьогодні головним завданням перед українською спільнотою у ЗСА не є безкритичний гін до „об'єднання" — хоч би якого, хоч би навіть в такій формі, яку мав старий УККА, з деякими поправками — а застанова над питанням, якого саме роду об'єднання наша ситуація вимагає? Остаточно відповідь на це питання повинна виготовити передконвенційна конференція, що має відбутись у Філядельфії у вересні. Конкретно: треба вирішити якого роду інституція вповні задоволить потребу й бажання нашої спільноти бути об'єднаною, та які точно повинні бути її завдання, структура й засоби діяння.

Які ж чинники зумовляють характер нашого об'єднання?

На зміст громадського життя української спільноти складається праця над збереженням своєї етнічної окремішности в чужому світі — шляхом плекання рідних традицій та культурних вартостей, а в той же час і запопадлива допомога українському народові в його зусиллях до політичного визволення. Тому діяльність нашої спільноти вимагає свого роду гармонійного двоподілу. Визвольна справа України, одначе, завжди стояла на передовому місці в її програмі й завжди вимагала спеціяльної уваги.

Ініціятори відновлення УККА, чи створення нової репрезентації під іншою назвою, повинні взяти ті критерії до уваги у вирішуванні якого роду об'єднання наша громада в ЗСА сьогодні потребує. Якщо це не буде зроблене, якщо характер і завдання та методи праці нової організації не будуть ясно визначені, тоді організація зовсім певно знову піде свавільно на невизначений та непередбачений шлях та почне прибирати такі організаційні форми й привлащувати собі такий авторитет, які вважатиме за відповідні, хоч і не матиме на це мандату від основуючого конґресу. Таким чином вона стане виконувати власну волю, тобто волю тих, хто захопить у ній провід, а не волю громади, яка її створить. Запанують обставини ідеальні для захоплення організації для служби політичним чи ідеологічним інтересам того середовища, представники якого триматимуть у ній провід.

Зайві побоювання? — Не так то зайві. Якраз таке сталось із старим УККА. Свою засадничу функцію як захисник української визвольної справи, що її наклав на нього перший Конґрес в 1940 році, УККА почав розуміти на свій лад та почав посувати свої репрезентативні компетенції задалеко. Відбігаючи від його первісного, досить вузького призначення, провід УККА почав щораз більш інтенсивно поширювати свою „владу" на життя громади та став не то координатором, а майже наказним авторитетом у різних ділянках того життя. А головними методами такої свавільної — та ще й непотрібно коштовної — „еволюції" були — перше, поступові статутові зміни і додатки; друге — творення по громадах т. зв. „відділів УККА"; допущення усяких „паперових" організацій до вирішальних впливів в УККА — очевидно організацій, які сприяли вже закоріненим лідерам УККА. Замітним стало ще й те, що хоч наверху було блискотіння деякої політично-пропаґандивної рухливости поодиноких лідерів, внизах була лише пасивна послідовність, мовляв, не можна перешкоджати централі в її складному маневруванні.

(Продовження буде)

Святослав Караванський

ДРУЖНЯ БЕСІДА

ПИТАННЯ: Чи поділяєте ви думку деяких авторів, які вважають, що українці у вільному світі дуже пасивні читачі українських книжок?

ВІДПОВІДЬ: Ні, я не поділяю цієї думки. Той, хто винує українців у байдужості до українського друкованого слова, перекладає провину із слабої голови на здорову. Моя думка така, що за те, що ту чи іншу книжку не читають, насамперед несе відповідальність автор книжки. Чи ж усі ті автори, що постачають український книжковий ринок у вільному світі, перед тим, як друкувати свою творчу продукцію питали самі себе: „Яка потреба у виданні моєї книжки?" „Чи читач чекає на неї?", „Чи про те що я пишу, нічого ніколи не написано?", „Чи я додам щось нового до написаного?", Чи моя книжка написана на належному літературному рівні?", „Чи відповідає моя мова потребам та вимогам часу?", „Чи зумів я цікаво і стисло викласти свою думку?" Якби автори багатьох виданих у вільному світі книжок ставили собі це питання, то, може, наш книжковий ринок не був би переобтяжений книжками, яких ніхто, будьмо щирі, не читає.

Крім авторів, відповідальність за байдужість читачів до українських книжок, несуть ще й видавці. Видавці, часто-густо без належної освіти, беруть на себе відвагу „виправляти" авторів, наприклад, тих, хто перебуває за залізною заслоною. Годі й говорити, що таке „редаґування" це калічення живої душі й тіла літературних творів. Інші видавці, хоч і не роблять правок, так зате допускають у своїх виданнях прикрі помилки. Невже ж приємно читати книжку, яка рясніє помилками? А загал книжкової еміґраційної продукції не може похвалитися виданням без помилок. Чому? Хіба хто жене в шию? Ні! Це нерозуміння своєї відповідальности перед читачем і перед українською культурою. Це відсутність самокритичности до самого себе. А в результаті кульгає культура видавництва.

Я видав у вільному світі чотири книжки. І тільки одна з чотирьох без помилок. Решта має друкарські помилки, які з'явилися у тексті після двох авторських правок! Отже відповідальність за байдужість до української книжки несуть і видавці.

І є ще одна категорія людей, які несуть відповідальність. Це критики, які розхвалюють пересічні, а то й зовсім бездарні твори. Таке роздування кадила призводить до того, що читач не вірить, ні рецензентові, ні авторові, не вірить і байдужіє до української книжки, взагалі.

Отже перше ніж плямувати читачів, гляньмо тверезим оком на самих себе. Це буде чесніше і корисніше.

Е. Ц.

40-РІЧЧЯ ПЕРШОГО КРАЙОВОГО КОНКУРСУ ХОРІВ У ГАЛИЧИНІ

З життя й преси знали, ми всі, що в нас у Галичині існували численні хорові гуртки, що вони час від часу витупали на концертах, співали по церквах, ходили з колядою, чи брали участь у походах. І коли ми читали звідомлення про цей, чи інший концерт у якомусь містечку, чи селі, мимохіть приходило на думку, чи ті повні похвали слова дійсно згідні з правдою, чи взагалі можливе, щоб ця, забута світом провінція, віддалена не раз десятки кілометрів від залізниці, могла дати щось гідне уваги під мистецьким оглядом. Хотілося поставити біля себе два-три такі хори, порівняти їх і вирішити, котрий кращий.

Цей природний гін до змагання хорів використала була ще за польських часів „Просвіта". Конкурси, чи лише спільні виступи кількох хорів на одному концерті обмежувалися до одного повіту і в висліді давали образ хорової праці тільки у даному повіті. До змагань хорів в округах чи краю не доходило з різних причин. Чи ж можна було тоді мріяти хоч би тільки про це, щоб можна було у Львові дістати відповідну залю? Приходилося обмежуватися до малих концертів, до цієї дрібної праці над собою, що приносить згодом тривалі овочі. Крім товариства „Просвіти" й Музичних Інститутів ім. Лисенка, які провадили дириґентські курси, у розвитку хорової культури відіграли поважну ролю галицькі „Бояни", які були свого роду зразковим осередком хорової праці для інших хорів своєї околиці.

Після звільнення Галичини з-під большевиків пощастило нам побачити перший, у великому стилі Крайовий Конкурс Українських Хорів, незасмічених ніякими чужими елементами, що відбувся у червні і липні 1942 року спершу по повітах, відтак округах, а в послідній розгрі в днях 31-го липня та 1 і 2-го серпня у Львові та пройшов з небуденним успіхом. Склався на це ряд чинників. Про декотрі ми вже згадали. Додаймо до цього природну музикальність українського народу, вроджені добрі голоси та прекрасну вокальну традицію як хорових композиторів, так і дириґентів, а матимемо всі ті посередні причини великого успіху цього конкурсу.

Безпосередні причини — це плянова й солідна праця Інституту Народної Творчости (ІНТ) праця дириґентів та організаторів на місцях, підтримана всім українським громадянством на провінції і у Львові.

Ініціятиву конкурсу у таких великих розмірах подав довголітній організатор хорів о. проф. Северин Сапрун. Негайно після звільнення Львова він перебрав до своїх рук провід усіх чотирьох існуючих в Галичині Обласних Домів Народної Творчости. Він переорганізував їх у одну культурну станицю у Львові, з філіями в краю, пристосовуючи організаційну схему до вимог сучасної дійсности. Так постав Крайовий Інститут, що включився в організаційну схему Українського Центрального Комітету (УЦК) у Львові. Конкурсом хорів зайнявся Кабінет Музичного Мистецтва цього ж Інституту, керманичем якого був д-р Евген Цегельський, а референтом проф. Евген Козак. Директор Інституту поклав спеціяльну вагу на систематичну підготову до конкурсів, зладив потрібний плян його переведення, кермував цілою акцією, давав ініціятиву та переговорював з вищими чинниками УЦК. В підготові до Крайового Конкурсу Хорів висилав Інститут інструктивно-методичні листки дириґентам і хорам. Конкурс улаштовано в століття з дня народження Миколи Лисенка. Видавництво Інституту видало масово двадцять пісень Лисенка, великий гарний портрет цього нашого заслуженого музики, популярну брошуру про життя й творчість його та ювілейні відзнаки.

Дальшою важливою справою побіч концерту, був поділ конкурсу на три розгри. Перша: повітові конкурси, друга — окружні, та третя — Крайовий Конкурс у Львові. Кожний повіт виділив найкращі два, або й три хори на змагання до округи, кожна округа по два хори до Львова. Край поділено на повіти й округи, при чому захоплено також підготовчою акцією терени далекої Лемківщини та Холмщини. Почалася підготовча праця в терені, перевірювана поїздками референтів ІНТ. Деякі округи працювали зразково, інші по своїй змозі. Годиться згадати на першому місці знамениту підготову до конкурсу в самбірській окрузі та повітах, що її провів референт культурної праці УОК в Самборі Мариняк. Багато праці виконали референти філії ІНТ в Станиславові, головно організатор Магдій. Неменш гарно працювала Коломийщина під кермою проф. В. Якубяка, а далі Золочівщина.

З кінцем травня почалися повітові конкурси. Перший звіт прислав до ІНТ-ти повіт Галич, відтак прийшли дальші звіти. Щонеділі відбувалися концерти по різних місцевостях — у половині червня розпочалися вже окружні конкурси, що на них ІНТ висилав музикфахівців для елімінації найкращих хорів. І так край об'їхали: о. проф. Сапрун, д-р Цегельський, проф. Козак, д-р Кудрик, проф. Гриневецький, проф. Колесса, п. Малюца, д-р Витвицький.

(Продовження на стор. 3)

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

Поради для ЗУАДК

У своїй „Дружній бесіді" у „Свободі" з 11-го серпня 1982 року Святослав Караванський висловлює на адресу Злученого Українського Американського Допомогового Комітету таку пораду: „Дуже важливе є завдання, яке стоїть перед ЗУАДК-ом, це зареєструватися, як допомогова установа в урядових інстанціях у Державному департаменті та в Агенції міжнародної розбудови. Така реєстрація збільшить, як авторитет і можливості ЗУАДК-у, так і авторитет і можливості усієї української громади..."

Читаючи таку доброзичливу „пораду" — стає трохи смішно і трохи дивно. Адже ЗУАДК є одинокою українською установою, яка має не тільки американський, але й міжнародній правний статус, який уможливив цій нашій установі тісну співпрацю з усіма американськими і різними міжнародними чинниками причетними до харитативної ділянки. На цій підставі ЗУАДК отримав ґарантії для великих грошових сум, потрібних для переселенчої акції після Другої світової війни, — він отримував позички від т. зв. ЮСЕП („Юнайтед Стейтс Ескейп Програм"), тісно співпрацював з високим комісарем „Об'єднаних Націй) для справ втікачів, він став членом упривілейованих Державним департаментом визнаних і затверджених допомогових установ, він мав тісні офіційні зв'язки з посталими після Другої світової війни американськими державними установами ЮНРРА і ІРО. Треба дивуватися, що С. Караванський, письменник, інтелектуал, не поцікавився, чи існує література ЗУАДК. Як можна писати про ЗУАДК, не перечитавши „Книги про ЗУАДК" — „Брат Братові" — монументальної праці, яка вийшла ще у 1971 році з-під пера Остапа Тарнавського. Те, що дораджує С. Караванський написане у цій книзі на стор. 29 і дальших п. з. „Боротьба за урядове визнання". Та боротьба велася в роках 1944-1947 та закінчилась повною перемогою 16-го вересня 1947 року — отже 35 років тому! Всі ці урядові документи наведені в ориґіналах на сторінках 228-237.

Інша річ, що Дирекція ЗУАДК проґавила відновлення свого членства і тепер має клопіт, бо ЮНЕСКО робить труднощі.

Іван Кедрин

Джерзі Сіті, Н. Дж.

Роман Смик

ПРОФЕСОР ЗЕНОН КУЗЕЛЯ — — ЛЮДИНА, ВЧЕНИЙ, ГРОМАДЯНИН І ПАТРІОТ

II

Кузеля був редактором української частини наукової енциклопедії „Minerva Jahrbuch der Gelehrten Welt". Через 10 років Кузеля інформував учених цілого світу про українське життя, включно з малодоступними інформаціями з підсовєтської України. Кузеля був також доцентом української мови в Берлінському університеті. Йому доручено редакцію української версії ілюстрованого журналу „Сіґналь", що був публікований на різних мовах та призначений для окупованих німецькою армією країн.

Не зважаючи на це, що ряд чисел „Сіґналу" були перекладені на українську мову та готові кожночасно до друку, ця публікація з політичних причин ніколи не появилася.

Хотів я підкреслити ще один момент праці Кузелі в Берліні, який вказує на те, що справи студіюючої молоді були дуже йому близькі. Зараз же по приїзді до Берліну з доручення екзильного уряду УНР Кузеля, як секретар, а опісля як, голова Іспитової комісії для середніх шкіл, організував і провадив Товариство Вищої Освіти, яке уділювало допомогу українським студентам. Завдяки стáранням Кузелі це товариство добилося того, що його посвідки визнавали німецькі урядові чинники, і на їхній підставі звільнювано студентів від університетських оплат. Від 1925 року Кузеля став представником НТШ при стипендійній фундації Гумбольда, де він виєднував стипендії для українських заавансованих студентів.

В архівах Кузелі знайшов я власноручний лист-подяку Слуги Божого Андрея Шептицького до проф. Кузелі з 1930 року за його труд для Української Церкви. Мова тут про видання німецькою мовою збірника під заголовком „Ukraine und die Kirchliche Union". Це був вислід серії викладів для німецької та української публіки від Інституту та при співпраці Апостольського Адміністратора, о. д-ра П. Вергуна, щирого приятеля родини Кузелів. Уже в час війни появилася від Інституту і під редакцією проф. І. Мірчука мала енциклопедія „Гандбух дер Украіне"; в ній етнографічну частину опрацював Кузеля. Та публікація мала позитивний відгук у німецькому науковому світі. Як уже було згадано, в Інституті вийшов українсько-німецький словник, а вже складена німецько-українська частина згоріла в друкарні в Ляйпціґу під час налету.

Професор Кузеля був теж головою Ради Сеньйорів при Національному Об'єднанні Українських Студентів в Берліні. Не раз він підкреслював, що треба приготовити новому поколінню шлях у світ науки та в той спосіб мати готових людей на зміну варти.

Хотів я зупинитися над ще декількома моментами наших студентських днів у Берліні. Проф. Кузеля мав добрі зв'язки в науковому та публіцистичному світі, особливо з „Osteuropa Verlag", що займався головно тематикою сходу. Поява технічного німецько-українського словника інж. Жуковського в 1942 році, теж не припадок. Коли там же появився малий німецько-російський медичний словник, що до нього зібрав 6,500 термінів професор гігієни Естерлє, проф. Кузеля негайно постарався, щоб це видавництво звернулося до мене з пропозицією опрацювати такий словник українською мовою. Так вийшов завдяки Кузелі перший і досьогодні єдиний німецько-український медичний словник у 1944 році (На жаль, львина частина накладу згоріла в друкарні в Ляйпціґу).

Кузеля не раз підкреслював, що наша студіююча молодь, що зближалася до закінчення студій, повинна підбирати теми до своїх докторських праць з ділянок пов'язаних з українською наукою. Тепер із перспективи літ я краще зрозумів, чому проф. Кузеля пропонував мені звернутися до директора Гігієнічного Інституту проф. Цайса з конкретною пропозицією опрацювати тему „Ukrainische Volksheilkunde". Проф. Цайс радо згодився, бо сам побував в Україні і Росії в час Першої світової війни, як генерал санітарних частин. До речі, проф. Цайс написав передмову до німецько-українського медичного словника, де виразно підкреслив відрубність обох народів та багату українську історію й культуру. Цензура ту частину передмови скреслила.

Наведені тут два моменти доказують як Кузеля допомагав студентській молоді та приготовляв „зміну варти". Сам він був заанґажований у практичній праці фінансової допомоги українському студентству від 1925 року як представник НТШ при фундації Гумбольда. Успішна роля Кузелі у цій фундації не була припадкова, але солідно підбудована численними виступами його перед німецькими форумами з рефератами та участю у різних імпрезах, що мало вплив на вироблення прихильної опінії у відповідних колах. Чомусь мало зустрічається згадки про те, скільки причинився у початкових роках своїми зв'язками при заснуванні Інституту та в допомозі студентам гетьман П. Скоропадський, як про це згадував уже проф. Кузеля.

Праця проф. Кузелі в організації Комісії Допомоги Українському Студентству всім здебільшого відома. Розпочали її в Кракові в 1940 р. як спеціяльну клітину Українського Центрального Комітету о. д-р І. Гриньох, д-р Р. Глинка і д-р Б. Лончина. На території Райху працю КоДУС-у перебрало під свою фірму Українське Національне Об'єднання, що створило автономну одиницю під проводом З. Кузелі. У складі були проф. Мірчук, представник УНО, представник студентських організацій та від УЦК д-р А. Фіґоль. По розвалі Райху праця КоДУС-у перенеслася до Фюрту в Баварії, де й далі головою і серцем організації був проф. Кузеля, а його помічниками проф. Храпливий, доцент Р. Димінський, недавньопомерлий Т. Волошин та інж. Є. Чайковський. У скрутний час девальвації марки поспішили КоДУС-ові з допомогою Кир Іван Бучко зі сумою 25 тисяч долярів, кардинал Є. Тіссеран та заокеанські установи УККА, ЗУАДК та інші. Львину частину фондів, одначе, треба було роздобути між своїми. Тут у пригоді станув авторитет та дипломатичний і моральний кредит Кузелі. Для загальної орієнтації подам, що до кінця 1955 року уділено допомог 2,600 студентам на суму півмільйона долярів, після перерахування валюти.

З вихідною базою у Фюрті чимало часу забирало Кузелі відновлення та реорганізація НТШ, що спочатку як діючий, а відтак як дійсний голова проводив централею аж до переїзду до Сарселю. Проф. Кузеля був свідомий того, що умови складалися так, що треба було під кінець свого

(Закінчення на стор. 3)

Успішне турне Люби і Іренея Жуків по Европі

Лондонський концерт відомих українсько-канадських пяністів, сестри і брата, про яких вже відомо читачам „Свободи" (ч. 152), був одним із цілої низки успішних концертів і речиталів-дуетів, які Люба і Іреней Жуки дали переважно цієї весни в Канаді та Европі. Початком цього циклю концертів можна уважити вже виступ піяністки-віртуоза Люби Жук з концертом української камерної музики, який відбувся в Монтреалі у концертовій залі Поллак. Програма складалася із творів Юрія Фіяли, Геннадія Лященко, Василя Барвінського та Миколи Колесси. Програму цього концерту передавало у етер 22-го травня канадське радіо СіБіСі.

. На Европейському континенті першим спільним виступом обох піяністів був концерт у Французькому інституті в Атенах, Греція, 12-го травня, спонзорований канадською амбасадою у столиці цієї країни. Перед добірною публікою тут наші піяністи зарепрезентували програму з творами Муція Клєменті, Роберта Шумана та деяких канадських композиторів. Програмки були в трьох мовах— англійській, французькій і грецькій. Концерт пройшов з великим успіхом і піяністів запрошено дати на другий рік черговий концерт у Атенах.

Офіційне прийняття у честь виконавців відбулося у приміщенні Канадського археологічного інституту в Атенах, прийняття влаштувала канадська амбасада.

Після травневого лондонського виступу, піяністи поїхали до Единбургу у Шотляндії, де 20-го травня у відомій залі Рід голл дали свій речиталь. Цю імпрезу спонзорувало Шотляндське філярмонічне товариство у спілці з Центром Канадських Студій і при співпраці музичного факультету Единбурзького університету та Канадської філармонічної фундації. Після виступу вдячна українська громада у Единбурзі вручила мистцям квіти і влаштувала прийняття.

Шотляндські часописи— „Скотсмен", з 21-го травня, та „Івнінґ Нюз", теж з 21-го, писали таке: „Цей, повний таланту фортепіяновий дует запропонував нам речиталь канадської музики, повний верви і на доброму рівні. Проблеми гри на двох фортепіянах вони переборoли уже таки у першій композиції Ґілея Вільсна, Варіянт та Епілог на оригінальну тему, яка мала захоплюючу фугу". Далі автор рецензії згадує про сонату українця Юрія Фіяли, що вона вирізняється своїми контрастовими рухами. Він підкреслив також кінцеві „показові" композиції Пепіна Матона, рондо та бразилійський танок Реймонда Монеля.

Часопис „Скотсмен" пише, що піяністи Люба і Іреней Жуки грали із блиском, делікатністю і формою.

У понеділок, 24-го травня, був черговий виступ піяністів у Грацу в Австрії. Концерт відбувся у елеґантній залі консерваторії округи Штаєрмарку. Між присутніми були визначні особистості округи. Програма складалася виключно з творів канадських композиторів з Юрієм Фіялою включно. Австрійське радіо записало на магнітофонну стрічку цілу програму і цього вечора пустило її у етер. Як і скрізь перед тим. концерт втішався великим успіхом. Місцеві українці з вдячністю піднесли в дарунку виконавцям китиці квітів.

Часописи „Ноє Цайтунґ, з 29-го травня, і „Кляйне Цайтунг" теж з 29-го травня, писали: „Троянди з Канади. Поставмо собі руку на серце, — писав Вальтер Нойман, хто колинебудь чув про канадських композиторів? Сестра і брат із Монтреалю, обоє піяністи; вона—колишня учениця професора Гуґо Кремера із Грацу, гостювали тут у рамцях їхнього Европейського турне. Добре зіграний дует, що вивчив порядно свою програму, представив нам музику канадських композиторів на два фортепіяна. Це були дійсно вибрані зразки. Оригінальна і прегарно виведена музика оцими симпатичними виконавцями, які не щадили для цього своєї праці".

Райнер Пушніґ у довшій замітці у „Ноє Цайтунґ", між іншим, писав: „Музикальний вечір сестри і брата у залі консерваторії. Обоє походять з України. Вона — колишня учениця професора Гюґо Кремера. Обоє працюють у музиці та концертують під сучасну пору по Европі. Те, що вони обоє нам представили, зродило зовсім зрозуміле зацікавлення: це музика канадських композиторів XX століття".

Автор рецензії згадує про „Сонату" Ю.Фіяли, українського композитора, який у творі „показав темперамент, ритмічну оригінальність у асиметричному такті з дійсною бравурою". Далі автор згадує своє особливе захоплення, як і інших слухачів, двома останніми творами у програмі. Виконавці зібрали багато оплесків.

Мені особисто і, маю надію багатьом українцям, приємно читати такі прихильні відгуки у міжнародній пресі про піяністів Любу і Іренея Жуків, які, включаючи у свої програми твори українських композиторів, несуть у широкий світ українську музичну культуру.

Фортепіяно — найважливіший інструмент усіх культурних народів світу. Йому б слід мати належне місце і серед українського загалу. Цього, здається, ще немає в нас у такій мірі, як це повинно б бути. Маю на увазі нашу спільноту у вільному світі. І тут маленький жарт: їздячи багато по світі я завжди звертав увагу на те, у якому стані фортепіян у наній громаді? І може це виглядає смішно, але мушу признатись, що майже завжди було так, що як був добрий і настроєний як слід інструмент у громаді, то і громада — як довідувався пізніше — була „настроєна" і зорганізована, а як інструмент був нездалий і розстроєний, то така була і громада — розстроєна і незорганізована.

Постійний культурний розвиток — це ґарантія живучости та ідентичности народу. Без такого щоденного культурного розвитку приходить занепад, а згодом і цілковитий заник. Треба поґратулювати Любі і Іринеєві Жукам за їхні гарні успіхи у недавньому европейському турне та побажати багато витривалости для дальшої праці у пропаґуванні рідної української музики.

Володимир Луців

ВІСТІ З ВІННІПЕГУ

Фундація Освіта вшанувала д-ра Мелоського

(Вінніпеґ)—Д-ра Люї Мелоського, голову Ради губернаторів Манітобського університету вшановано бенкетом у готелі Форт Ґері 2-го червня ц.р.. У зорганізованому новозаснованою Фундацією Освіти бенкеті взяло участь понад 140 осіб, включно з канадським генерал-губернатором Едвардом Шраєром, який промовляв на відкритті бенкету. У своїм слові Е.Шраєр сказав, що йому приємно взяти участь у цьому вечорі, а особливо в характері почесного патрона відкритті бенкету. У свокреслив важливість збереження канадського культурного плюралізму як головної ціхи канадської спільноти та особливе значення при тому збереження багатьох меншинних мов.

Говорячи по-українські, він додав, що на громаді лежить обов'язок підтримувати фінансово такі організації як „Манітобські батьки за українську освіту" і Фундацію Освіта, щоб забезпечити і підтримати українські програми і їх доступність для великого числа манітобців. Присутні відспівали генерал-губернаторові, який із-за інших занять мусів відійти перед початком прийняття, „Многоліття".

Вечором проводив президент організації „Манітобські батьки за українську освіту"Тері Прихітко, який попросив Митрополита Максима проказати молитву. Після вечері промовляла ляйтенант -губернатор Манітоби Пирл МекҐонигал, яка підкреслила громадську працю д-ра Мелоського і його відданість справі покращення освітніх можливостей провінції. Вилсон, міністер енергії і копалень, привітав присутніх в імені манітобського уряду і теж підкреслив вклад д-ра Мелоського в освіту Манітоби і важливість підтримування мови в рамках політики багатокультурности Манітоби.

Почесного гостя представив Іван Петришин. Промовець досить детально схарактеризував широку діяльність д-ра Мелоського в різних громадських організаціях, а особливо підкреслив його участь в багатьох управах добровільних організацій, включно з Осередком Української Культури й Освіти, Канадською Фундацією Українських Студій, Українським Клюбом Професіоналів і Підприємців у Вінніпеґу і „Манітобськими батьками за українську освіту".

Особливо Петришин підкреслив великий вклад д-ра Мелоського в забезпечення введення англійсько-української двомовної програми в Манітобі, зазначуючи, що без участи д-ра Мелоського в ад гок громадському комітеті, який пропаґував цю програму, вона напевно не була б введена.

Д-р Йосиф Слоґан подав особисту і професійну характеристику д-ра Мелоського, перелічивши його наукові досягнення у Манітобському, Албертському і Вашінґтонському університетах, де він здобув свій ортодонтський вишкіл, і покликав до слова д-ра Л.Мелоського.

Д-р Мелоський подякував Фундації Освіта і „Манітобським батькам за українську освіту" за вшанування його. Свою участь в організуванні українсько-англійської двомовної програми він єднає з участю деяких осіб в цьому процесі, На його думку, мова є підставовим елементом, який запевняє тривале існування української культури і закликав всю українську громаду фінансово і морально підтримувати обидві організації, щоб запевнити постійний розвиток двомовної програми.

Після цього Прихітко вручив д-рові Мелоському шовкодрук (серіґраф) мистця Петра Шостака з Вікторії з дедикацією „Подаровано д-рові Люї Мелоському у признанні за його визначний вклад у введення англійсько-української двомовної програми в Манітобі Фундацією Освіта і Манітобськими батьками за українську освіту, 2 червня 1982 р.".

Вечір закінчила мецco-сопрано Алексис Кохан-Будик, відспівавши при акомпаньяменті Теда Комара на акордеоні три сучасні пісні Володимира Івасюка.

Формальну частину вечора закрив молитвою Кир Василій.

Весь прибуток з вечері призначений Фундації Освіта, яка була зорганізована в тій цілі, щоб дати МБУО стале джерело фондів для поширення манітобської англійсько-української двомовної програми. Рада опікунів фундації постановила організувати подібні вечори щороку, щоб відзначувати вклад визначних українських канадців у життя Манітоби.

40-річчя...

(Продовження зі стор. 2)

У половині липня уже був ясний образ, хто приїде до Львова. Надійшла пора великої підготовчої праці для проведення кінцевого змагання у Львові. Треба було приготовити приміщення для півтора тисячі співаків з краю, подбати для них про харч, премії, малярське оформлення сцени, декорації. Цю роботу провели вже згадані члени ІНТ-ти та ще проф. Михалевич, Єршов, Попель Ґеринович, Сапрунова, мґр Зайшла, д-р Герман та цілий ряд інших осіб, запрошених дирекцією. Львівське громадянство прийняло гостинно всіх співаків до своїх хат, вистарано приділи харчів для хористів на три дні та окремі залізні вагони для приїжджих.

Український Центральний Комітет поставився дуже прихильно до справи конкурсу. Він віддав до диспозиції ІНТ-ти свій організаційний апарат і приобіцяв фінансову допомогу Керманичам Відділу Культурної Праці УЦК мґр М. Кушнір, крім загального вигляду в підготовчу працю, узгіднив не одно важливе питання з УЦК і владою.

Дня 30-го липня почали з'їздитися хористи. Хоч приїхало їх більше, чим було заповіджено, Краєвий ІНТ зумів їх примістити й прохарчувати. Почалися дні тріюмфу української пісні. Через цілий день у п'ятницю й суботу пересувалися на естраді Оперного театру у Львові барвисто одягнені хористи, даючи своїм виглядом велику зорову насолоду, зібраним слухачам. Їх здисциплінованість, музична культура і зіспіваність, робили якнайкраще враження.

Жюрі: д-р Василь Барвінський — дир. Музичного Інституту, Лев Туркевич — диригент опери, д-р Станислав Людкевич, д-р Зиновій Лисько, проф. Микола Колесса, проф. Роман Любінецький, проф. Осип Москвичі., проф. Ярослав Вітошинський, д-р Михайло Волошин, проф. Роман Прокопович — два останні диригенти, — д-р Григорій Лужницький від Спілки Українських Письменників, Антін Малюца, від спілки Українських Образотворчих Мистців, д-р Кость Паньківський голова Львівського Відділу УЦК, о. Северин Сапрун, д-р Евген Цегельський, проф. Михайло Михалевич, проф. Евген Козак, Зенон Попель (всі п'ять від ІНТ-ти, проф. Тарас Шухевич — в заступстві голови Спілки Праці Українських Музик — прислухувалися з балькону на першому поверсі театру голосові нашої землі, пісням наших піль і гаїв. І коли в суботу ввечері прийшлося признати перше місце, нелегко буде рішати. Такий був стан галицьких хорів, що всі вирізнені були на високому рівні. Остаточно з категорії сільських хорів признано перше місце хорові з Острова біля Тернополя (дир. Б. Антків), з категорії міських хорів — хорові з Яворова (дир. В. Неділка), з категорії репрезентативних — хорові „Боян" з Дрогобича (дир. Богдан Пюрко). Відмічено диригентів: сільського хору в Печеніжині п. Якубяка, міського хору з Ходорова, п. Прокопяка та репрезентаційного хору, проф. Миколу Колессу.

Закінчення Першого Крайового Конкурсу Хорів відбулося у неділю, 1-го серпня 1942 рок т. зв. „Фестивалем української пісні". Вранці, в годині 8:30, зібралися всі хори в Преображенській церкві на Службу Божу, під час якої співали сім найкращих хорів. В годині 10-ій відбулося урочисте засідання жюрі на сцені Оперного Театру, виповненого по береги тільки співаками, на якому роздано премії. В годині 12-ій виступило 11 хорів з величавим концертом, з довільними програмами, який повторено опісля в годині 6-ій вечора в Стрийському Парку.

Кульмінаційною точкою цієї грандіозної імпрези був виступ збірного хору в складі 1,300 осіб під кермою диригента о. проф. Сапруна. Цей дивний, ніколи не бачений в нас образ такої маси співаків, об'єднаних водно, зворушував до сліз і не забувся в нікого, хто його бачив. Після другої пісні, відспіваної 300-голосовим хором виступила делеґація співаків з різних сторін краю під проводом диригентки косівсько-гуцульського хору Анни Коґут, яка вручила диригентові квіти й срібну диригентську паличку, відчитуючи вміщений на ній напис: „Першому диригентові краю, о. проф. Северинові Сапрунові — Український Центральний Комітет, Львів 1942".

Важко змалювати те враження, яке залишила ця імпреза. Її треба було бачити і чути. Вона підбадьорила наші душі, показала нам, що навіть у найдальшому селі лежать безцінні скарби, плоди народного духа, які ніколи не загинуть. Вона засвідчила, що історичні лихоліття загартували душу народу, зробили її відпорною і пружкою. Це побачили наявно тисячі учасників конкурсу та десятки тисяч слухачів і в тому найбільша заслуга Першого Крайового Конкурсу Хорів.

Не можна не згадати, що співаки, уставлені трійками, з організаторами конкурсу й диригентами, здисциплінованими колонами пройшли містом до Святоюрської Гори, щоб там, на площі архикатедрального Храму скласти поклін великому Митрополитові Андреєві Шептицькому. Із сотень грудей задзвеніли могутні акорди конкурсових пісень, і святково-молитовного „Боже Великий, Єдиний..." та покотилися широкою луною по розлогих святоюрських садах. До хористів промовив Митрополит. Він був зворушений і в сердечних, батьківською теплотою навіяних словах привітав хористів, передаючи їм своє благословення. Враження, що їх пережили хористи в той час на Святоюрській Горі, залишили свій тривалий слід у їхній пам'яті.

Професор...

(Продовження зі стор. 2)

життя дещо занедбати свою науково-дослідну діяльність, а взятися до організації НТШ, видання Енциклопедії Українознавства, а головно він зайнявся справою КоДУС-у.

Недуга пістряка горла поширювалася і проф. Кузеля зараз таки по переведенні основуючих зборів Европейського НТШ у Сарселі, Франція, у березні 1952 р. пішов до лічниці, де незабаром помер у повній свідомості своєї ситуації.

Десять років після смерти від НТШ і під редакцією проф. В. Янева та співпраці громадського комітету появився об'ємистий збірник наукових праць у пошану сл. п. проф. З. Кузелі.

Я мав щастя на протязі дев'ятьох років бути дуже близько з Кузелями. Не пам'ятаю ніяких громадських, студентських загальних чи товариських імпрез, де б їх бракувало. Теж сумніваюся, чи опустили вони колинебудь недільну чи святочну Богослужбу на Ґрайфенгаґенштрассе у Фюрті чи в каплиці в Сарселі.

Ці рядки про професора Кузелю хай будуть хоч мінімальною сплатою боргу вдячних студентів нашого великому вченому, виховникові, а головно великому приятелеві молоді, у сторіччя народження та тридцятиріччя його смерти.

В ПЕРШУ БЕЗМЕЖНО БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ
ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ
НАЙДОРОЖЧОЇ І НЕЗАБУТНЬОЇ ДРУЖИНИ

бл. п. УЛЯНИ ЦЕЛЕВИЧ-СТЕЦЮК

та

в 14-ту РІЧНИЦЮ НЕВІДЖАЛУВАНОЇ СМЕРТИ
нашої Найлюбішої Доні

бл. п. ЛАРИСИ ОКСАНИ ЦЕЛЕВИЧ

будуть відправлені
ЗАУПОКІЙНІ СВЯТІ ЛІТУРҐІЇ з ПАНАХИДАМИ:
в СУБОТУ, 21-го СЕРПНЯ 1982 р.
в соборі Св. ВОЛОДИМИРА й ОЛЬГИ в Чікаґо, Іллиной,
о год. 7:30 ранку.
в церкві ПОКРОВА ПРЕСВ. БОГОРОДИЦІ в Парма, Огайо,
о год. 9:30 ранку та
в церкві ПРЕСВ. БОГОРОДИЦІ в Омазі, Небраска
до участи в яких і про молитви в глибокій скорботі запрошує

АНДРІЙ М. СТЕЦЮК, чоловік і вітчим

В СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ
нашої Найдорожчої і Незабутньої
ДРУЖИНИ, СЕСТРИ І ТЕТИ

бл. п.
ДАЦКІВ ІВАННИ
з ОБУХІВСЬКИХ

будуть відправлені
в середу, 25-го серпня 1982 року
ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ

1) в церкві св. Володимира в Гемстед, о год. 7:30;
2) в манастирі св. Иосафата в Ґлен Кові;
3) в церкві св. Юра в Ню Йорку, о год. 8:30;
4) в Люрді;
5) в церкві св. Марії в Озон Парку, о год. 7:30 увечорі;
6) в церкві оо. Василіян в Нерровсбурґу, о год. 8;
7) і 24-го.серпня, в церкві Непорочного Зачаття в Гемтремк, о год. 7:30.

Проситься Рідних, Приятелів і Знайомих в цей день згадати Покійну в своїх молитвах.

У великому смутку —

муж — **ЯРОСЛАВ**

В ДРУГУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашої Найдорожчої
ДРУЖИНИ, МАМИ І БАБУНІ

бл. п.
ОЛЬГИ ПЮРКО-БАРАНОВСЬКОЇ

дня 5-го вересня 1982 року
будуть відслужені
ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА Й ПАНАХИДА
в церкві св. Арх. Михаїла в Дірборн, Миш.

Просимо згадати Покійну в цей день у своїх молитвах.

Чоловік — **МИХАЙЛО**
Дочка — **ЕЛИСАВЕТА РЕУМС** з чоловіком і дочками
Син — **ЖДАН ВОЛОДИМИР ПЮРКО** з дружиною і дітьми
Ближча і дальша Родина в ЗСА, Україні і Канаді

В 40 ДЕНЬ СМЕРТИ
Нашого Найдорожчого
БАТЬКА І ДІДУСЯ

сл. п. проф. д-ра
ЮРІЯ МАЧУКА

будуть відправлені
ПАНАХИДИ
після Святої Літурґії
вранці 22-го СЕРПНЯ 1982 р.

в українському православному катедральному соборі

СВ. КНЯЗЯ ВОЛОДИМИРА в Чікаґо, Ілл.
та у СВЯТО-АНДРІЇВСЬКІЙ
українській православній церкві
у Вашінґтоні, ДК.

доньки — **ЗІРКА ЦИМБАЛІСТА**
ОРИСЯ НОВОСІВСЬКА
з Родинами

У глибокому смутку повідомляємо Родину, Приятелів і Знайомих, що 12-го серпня 1982 року, по тяжкій недузі, упокоїлась в Бозі наша Найдорожча і Незабутня Сестра, Шваґерка і Тета

бл. п. МАРІЯ КАЧАЛА

ПАНАХИДА була відправлена в понеділок, 16-го серпня 1982 р. в похоронному заведенні Bromirski Funeral Home 221 Warren St., Jersey City, N. J.

ПОХОРОН — у вівторок, 17-го серпня 1982 р. о год. 8:30 рано з того ж похоронного заведення до церкви свв. апп. Петра й Павла при Бентлі авеню в Джерзі Сиґі, а опісля на цвинтар Св. Імени в North Arlington, N. J.

Тяжким горем прибиті:

брати — **ГРИГОРІЙ, ВАСИЛЬ І СТЕФАН**
з Родинами

ВІЧНА ЇЙ ПАМ'ЯТЬ!

НА „ВОВЧІЙ ТРОПІ"...

(Закінчення зі стор. 1)

ставники Українського Пласту в Австралії, Великій Британії і Західній Німеччині. У цій Ювілейній Міжкрайовій Пластовій Зустрічі є заступлені представники Пласту з усіх шістьох країн вільного світу, де діє тепер Український Пласт.

Зворушливим моментом відкриття зустрічі було засвічення „Вічного вогню", який символічно приніс представник Австралії ст. пл. Роман Ґудзій із Ювілейної Пластової Зустрічі в Австралії, що започаткувала святкування 70-річчя Пласту на переломі 1981-82 року.

Відкриттям зустрічі проводив її комендант пл. сен. Всеволод Гнатчук із своїм бунчужним ст. пл. Борисом Лозою.

Рядами перемаршерували перед почесною трибуною табори новаків і новачок, під проводом своїх комендантів ст. пл. Тараса Ковча і пл. сен. Соні Слободян, табір юнаків під проводом коменданта пл. сен. Петра Содоля , табір юначок під проводом комендантки ст. пл. Марії Мотиль, табір старшого пластунства під проводом комендантки ст. пл. Рути Панчук і табір сеніорату під проводом пл. сен. Теодозія Крупи.

Юнацькі табори, кожний з яких начисляє понад 500 учасників поділені на коші, що у таборі юнаків мають назви з історії УПА, а в таборі юначок з історії Пласту та пластових видань.

Відкриття Зустрічі завершило слово голови Пластової Булави ст. сен. Л. Романкова, який зокрема підкреслив важливість пластової дружби і пов'язання пластового минулого із сучасним і майбутнім. Це пов'язання видно було й в часі відкриття Зустрічі, де серед почесних гостей були члени першого пластового гуртка, заложеного у 1911 році.

Після відкриття Зустрічі учасники і гості перейшли на Святочні Богослуження, які відправили у асисті священиків Митрополит Стефан для пластунів українського католицького віровизнання і Блаженніший Митрополит Мстислав для пластунів православного віровизнання.

Обидва Владики виголосили слова до пластової молоді, а капелян Пласту Української Католицької Церкви пл. сен. о. крилошанин Богдан Смик відчитав привіт і благословення від Патріярха Йосифа.

Після Богослужб пластовий провід гостив обидвох Владик полуденком, під час якого відбулися сердечні розмови.

Перший день зустрічі закінчився спортовими змаганнями та вогниками по таборах.

В понеділок, 16-го серпня, юнацтво вирушило на заплановані гірські мандрівки в гори Адірондакс, які закінчаться в четвер, 19-го серпня. П'ятниця — 20-го серпня — це день дружби і підготовки до виступів, а субота, 21-го серпня, день призначений для показу пластових вмілостей та народних звичаїв. На ці виступи запрошені батьки та представники українських організацій. Закінчення Зустрічі заплановане на неділю, 22-го серпня.

В часі ЮМПЗ появляється окрема газетка, яку редагують члени куреня УПС „Сіроманці".

На терені Зустрічі панує взірцевий порядок та відчувається на кожному кроці добру організацію і підготовку. Слід відмітити, що так підготовка, як і провід Зустрічі лежать в руках молодших членів Пласту з рядів молодшого сеніорату та старшого пластунства.

Юначки зустрічають по кількох роках.

Табір юнаків під проводом пл.сен Петра Содоля вмаршировує на відкриття.

Владики Мстислав і Стефан спільно відправляють Молебень.

Група новаків з братчиком -

У Римі...

(Закінчення зі стор. 1)

Івана Павла II, який промовив до групи українською мовою й уділив апостольське благословення.

На кінець курсу Блаженніший Патріярх Йосиф вручив всім студентам свідоцтва та виголосив до них відповідне слово, в якім, між іншим сказав: „Минулого року на заклик мого послання прибули ви тут, щоб при Божій помочі розпочати велике й святе діло: готовитись служити своїй Церкві й нашому народові в дияконськім чині. То була важка й відповідальна спроба. Могла вона декому видаватись за сміливу, а може неможлива. Та ось цього року ви знову в поважному числі прибули, щоб це діло продовжувати й своєю твердою працею та молитвою дати доказ того шляхетного бажання стати на окрему службу для своєї Церкви. Перед багатьма з вас осталась ще тільки третина праці, хоч, щоб бути Христовим служителем, треба працювати над собою ціле життя в молитві, покуті й в удосконаленні себе при помочі Божої благодаті. Продовжуйте цю працю, готуйтесь, бо наш нарід і наша Церква потребує стільки добрих і святих рук до праці тепер і в близькій майбутності, коли заблисне для нас сонце волі".

Господарські справи й кухня були під зарядом Сестер Василіянок.

В наступному році, в кінцевому семестрі передбачується слідуюча програма: Сакраментальна богословія (священство, покаяння, єлеопомазання, подружжя), Догматика (сотерологія, ласки, маріологія), Святе Письмо, Каноніне право (ієрархічна структура Церкви, про особи), Історія Церкви (Фльорентійська й Берестейська унії), Літурґіка (обряди св. Тайн і Літургії), Пасторальне Богословіє (годеґетика і гомілетика), Моральна богословія (Божі Заповіді й Церковні) та Церковний спів.

Курс постійного дияконату фінансований патріяршими фондами.

Брежнєв...

(Продовження зі стор. 1)

жено, що Америка знову започаткувала і розвиває повною силою психологічну війну проти соціялістичних країн, включаючи сюди також підривні акти.

На закінчення розмов був прийнятий спільний совєтсько-німецький комунікат звернений до західніх країн, зокрема до країн Західньої Европи, у якому Москва і Східня Німеччина закликають Европу, щоб вона „відвернулась від Вашінґтону" й не прийняла нової „політичної і мілітарної теорії президента Роналда Реґена і Пентаґону", а радше стриміла до співпраці з усіми народами, не зважаючи на їхні політичні системи. Обидва ще й ще раз повторювали, що Европа є „колискою політики детанту", одинокого правильного напрямку у політиці, від якого її хоче відмовити Вашінґтон.

Не обійшлося також без критичних висловів на адресу Китайської Народної Республіки, політику якої вони окреслили, як „дуже супеpечну з інтересами соціялістичних країн". „Китай не зацікавлений нормалізацією відносин із соціялістичними країнами і продовжує тягнутися у хвості імперіялістичної політики Заходу", — закінчує свої інформації зі зустрічі Брежнєва з Гонекером аґентство ТАСС.

ПРАВИЛЬНИЙ „КОВД"

У вістці п.з. „Фундація Антоновичів проголосила новий конкурс" („Свобода" ч. 151 з четверга 12-го серпня) у адресі, поданій в кінці вістки, „зип ковд" є 20016.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ

22-го СЕРПНЯ 1982 РОКУ

РОЧЕСТЕР, Н. Й. — Місячні збори Б-ва св. Йосафата — Відд. 217 УНС відбудуться о год. 2-ій по полудні в церковній залі св. Йосафата з таким порядком: Відкриття, відчитання протоколу, звіти — фінансовий, хворих і звіт Контрольної Комісії за перше півріччя, дискусія, збирання чл. вкладок, роздача дивіденд і закриття. Просимо членів прибути, вирівняти членські вкладки й забрати свої дивіденди.

Стефан Васьків — предс.
Теодор Кубарич — фін. секр.
Стефан Мартинюк — касир
Дмитро Марґолич — гол. К. Комісії
Анна Васьків і Марта Пристай чл. К. Комісії
Стефан Пристай — чл. Управи.

КЛІФТОН, Н. Дж. — Місячні збори Т-ва ім. Т. Шевченка Відд. 64 і 97 відбудуться від год. 1-ої до 3-ої по пол., в залі церкви Св. Марії, Вашінґтон вул. в Кліфтоні. Просимо всіх на збори і забрати свої дивіденд чеки, бо не будемо висилати. Хто хоче чек просимо писати на адресу:

Іван Бурний
236 Gilbert Ave.
Elmwood Park
N. J. 07407

Управа